

De vakantie van Tessa met haar twee zontjes neemt een bizarre wending als een foto opduikt waarop haar overleden man ineens springlevend blijkt te zijn...

LINDA VAN RIJN

ARDÈCHE

THRILLER

INKIJKLEEMPLAAT

Linda van Rijn

Ardèche

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

PROLOOG

DE AUTO STOPTE OP NOG GEEN TIEN METER BIJ HEM vandaan. Steentjes spatten op onder de remmende wielen, een krakend geluid bij het aantrekken van de handrem. Het volgende wat hij hoorde was het wegsterven van de motor en de klik waarmee het portier openging. Hij voelde zijn hartslag toenemen. Vannacht, toen hij wakker lag, had hij dit moment in gedachten al beleefd. De nachten ervoor ook, trouwens.

Hij bewoog naar voren. Een tak schampte zijn wang, maar hij voelde het bijna niet. Het moment kwam eraan waarop hij zijn beschutting moest verlaten. Als hij beter getraind was, had hij het misschien wel gered van

achter die struik. Maar hij was onervaren. Moest de afstand verkleinen.

Beweging bij het portier deed zijn hartslag nog wat meer versnellen. Gemiddelde lengte, smal postuur. Petje op zijn hoofd. Donkere auto. Het moest hem zijn.

Hij bleef laag bij de grond. Zijn hand gleed achter zijn rug, onder zijn broekband. Het koude, zware staal van het wapen had eerst onwennig gevoeld in zijn handen, maar langzaam was dat gevoel veranderd. Van vreemd lichaam naar vriend. Veiligheid, in heel veel lagen.

Een doffe klap klonk toen het autoportier dichtviel. Hij strekte zijn beide armen voor zich uit. Zijn grip op het wapen was nu ferm, zijn handen trilden niet meer. Met één oog toegeknepen keek hij over zijn handen heen naar het doelwit. Dat had een grote tas op zijn schouder gehesen en liep weg bij de auto met een nonchalant handgebaar in de richting van de wagen. De alarmlichten knipperden één keer. De auto was veilig afgesloten.

Hij kromde zijn vinger om de trekker. Dit was het moment. Zijn doelwit verplaatste zich naar de ingang. Er was verder niemand te zien. Nog één keer schatte hij de baan van de kogel in, bereidde zich voor. Toen zoog hij de lucht diep in zijn longen, wachtte een paar seconden waarin hij het kloppen van zijn hart in zijn oren hoorde en haalde toen zonder aarzelen de trekker over.

De knallen klonken als kanonschoten door de stille

avond. Eén keer, twee keer. Drie, vier, vijf, voor de zekerheid. Hij wist niet welke kogel doel trof, misschien wel allemaal. Zijn hand schoot terug door de klap van het wapen. Hij rook het kruid. In zijn oren klonk een hoge piep. Hij keek toe hoe zijn doelwit viel. Het leek in slow motion te gaan, maar in werkelijkheid ging het snel. Hij zakte in elkaar alsof hij niet in zijn rug, maar in zijn knieën was geraakt. Er klonk een kreet door het donker.

Zijn hart bonkte nu als een bezetene. Zweet prikte op zijn rug. Hij rende. De auto was er precies op het afgesproken moment. Het portier vloog al open voor de wielen tot stilstand waren gekomen. Hij dook naar binnen. De wielen piepten bij het optrekken. Hij schreeuwde, juichte, schokte over zijn hele lichaam. Daarna liet hij zijn hoofd tegen de steun rusten en sloot zijn ogen.

HOOFDSTUK 1

‘MAMA, KIJK MIJ!’ HET KINDERSTEMMETJE VAN JUSTUS Rietman klonk hard en vrolijk over de stille rivier waarin Tessa van Dalen van de laatste zonnestrallen van de dag genoot. Het water om haar heen was fris genoeg om op het heetst van de dag voor verkoeling te zorgen en warm genoeg om nu, aan het begin van de avond, nog heerlijk in te kunnen ronddobberen. Ze steunde met haar armen op het lichtblauwe luchtbed waar de jongens zo’n beetje de hele dag mee in het water hadden gespeeld, als ze tenminste niet, zoals nu, in een boom op de oever klommen en zich via het touw dat iemand aan een van de over het water hangende

takken had vastgeknoopt, in de Ardèche lieten plonzen.

‘Ik kijk!’ riep ze naar Justus en ze stak haar duim op. ‘Ga maar!’

Haar zoon nam met het touw in zijn hand een aanloopje van de steil aflopende oever en zwaaide zo ver mogelijk door voor hij losliet en met een sierlijke boog en veel opspattend water in de rivier landde. Binnen een paar seconden kwam hij weer boven. ‘Zag je mij, mama? Zag je mij?’

‘Ik zag je, lieverd’, zei Tessa. ‘Goed gedaan.’

Op de oever stond Lucas, haar andere zoon, klaar om hetzelfde te doen als zijn broertje, maar dan net wat sneller, hoger en verder – dat hij twee jaar ouder was, hielp daar natuurlijk ook bij. ‘Wow, die was gaaf!’ riep hij uit toen hij na zijn sprong weer bovenkwam. ‘Ik vloog helemaal!’

De jongens klommen weer op de kant en maakten zich klaar voor hun nieuwe sprong, nadat ze eerst hadden geruzied over de volgorde waarin ze zouden springen. Tessa liet haar blik over de omgeving dwalen. Het water kabbelde in kleine golfjes tegen het luchtbed en her en der zag ze kringetjes waar een insect op het water landde of van onder het wateroppervlak misschien een visje even bovenkwam. Of een waterslang, bedacht ze met een kleine huivering, maar die gedachte zette ze maar snel van zich af. Een paar dagen geleden had ze er eentje gezien in het ondiepe stuk vlak bij de kant en hun

campingburen hadden er zelfs een in hun vouwwagen gevonden. Tessa had samen met de betreffende buurvrouw staan gruwelen toen de buurman het beestje had gevangen en kronkelend en wel terug in het water had gegooid. Gelukkig had hun caravan een hoge instap, ze hoopte maar dat haar redenering klopte dat slangen niet via het wiel of een krukje omhoog konden klimmen.

Ze verplaatste haar blik van het wateroppervlak naar boven, naar de tientallen meters hoge rots die de oever van de rivier vormde. Op het grijze steen – kalksteen, wist ze uit de brochure van de camping – groeiden bomen, onderaan veel, meer naar boven werd de begroeiing dunner. Daar waren op de rotsen goed de verticale lijnen te zien die het water in de loop der eeuwen in het steen had uitgesleten. Het was bijna niet voor te stellen dat het water ooit zo hoog had gestaan. Nu was de rivier een veel lager gelegen water dat door het kloofdal meanderde. Hier, net naast hun camping, stroomde het water kalm en lieflijk, maar niet veel verderop kende de Ardèche de nodige versnellingen en afdalingen. De foto's die ze had gezien in een folder over kanotochten zagen er spectaculair uit.

‘Dit gaan we zeker doen’, had Koen, haar vriend, meteen gezegd toen ze het foldertje bij aankomst op de camping hadden gekregen. ‘Kijk, hoe gaaf.’ Daarbij had hij gewezen op een kano die van een soort betonnen glijbaan af ging en eentje waarop de kano eigenlijk niet

eens te zien was, zo hoog spatte het water eromheen op. De jongens hadden zo'n beetje staan juichen en ook Tessa had voorgesteld maar meteen de langste tocht te boeken, want als gymdocent was ze dol op sporten die snel en spectaculair waren. Vroeger zou ze daar ook 'en een beetje gevaarlijk' aan hebben toegevoegd, maar sinds ze moeder was, was ze voorzichtiger geworden. En al helemaal sinds ze een alleenstaande moeder was. Dat ze sinds anderhalf jaar een relatie had, deed daar niet zoveel aan af.

'Maar we hebben twee weken de tijd', had ze gezegd. 'Het hoeft niet allemaal morgen. Laten we eerst maar eens een paar dagen lekker rustig aan doen, een beetje bijkomen van de reis en wennen aan de camping.'

En dat was gelukt, dat rustig aan doen. Lucas en Justus waren bij aankomst meteen naar het zwembad vertrokken en nadat ze daar twee dagen lang niet uit waren gekomen, wilden ze sinds gisteren alleen nog maar in de rivier zwemmen. Zodra ze wakker werden, trokken ze hun zwembroek en waterschoenen aan en doken in het water, dat 's ochtends zo kalm was dat het oppervlak net een spiegel leek. Vaak stak aan het einde van de ochtend een briesje op dat het water wat deed golven en de temperatuur aangenaam hield. Net als zo'n beetje de halve camping vermaakten Lucas en Justus zich eindeloos met hun rubberboot of bal, of ze waren zomaar een uur of langer aan het spelen met hun campingvriendjes. Tessa vond het heerlijk om te zien hoe de jongens elke

avond moe van het spelen naar bed gingen en niet taalden naar hun schermen en spelcomputers waaraan ze thuis soms vastgelijmd leken te zitten. En het mooiste was nog dat zijzelf in de uren dat Lucas en Justus zich vermaakten de boeken kon lezen waar ze gedurende het jaar de tijd niet voor had – of eigenlijk, zo moest ze toegeven, de tijd niet voor maakte. Koen deed hetzelfde, of hij verdween in de geïmproviseerde buitenkeuken die hij achter de caravan had gebouwd om heerlijke lunches of diners klaar te maken. Ze waren pas vijf dagen geleden uit Nederland vertrokken, maar Tessa had het idee dat ze al weken op vakantie waren. En dat terwijl ze zich van tevoren toch een beetje druk had gemaakt om dat kamperen. Vorig jaar hadden ze een glampingtent gehuurd die van alle gemakken voorzien was. Dit jaar zaten ze voor het eerst met z'n allen in een caravan, aangezien de glampingtenten tegenwoordig een maand-salaris per week leken te kosten en Koen bovendien zwoer bij het ware kampeergevoel. Tessa moest toegeven dat ze dat ware gevoel ook steeds meer begon te krijgen. Hun caravan stond op een prachtige plek niet ver van de rivier, waar ze tussen twee bomen een hangmat hadden opgehangen en waar ze 's ochtends wakker werden van de vogels in diezelfde bomen. Zo nu en dan bezorgde puur de aanblik van haar plek haar al een gevoel van geluk.

Dat gevoel kreeg nog eens een extra laag doordat ze lange tijd had gedacht helemaal nooit meer geluk te

kunnen voelen. Daardoor koesterde ze extra de momenten waarop het oprecht door haar heen ging, al zou het kleine, donkere randje dat er onlosmakelijk mee verbonden was, misschien wel nooit meer verdwijnen. En dat was niet erg. Warme zonnestralen koesterde je ook pas als ze na een koude regenbui kwamen.

‘Mama!’ Het ongeduld in de stem van Lucas haalde haar uit haar gedachten voordat die haar konden meeslepen. ‘Kijk je nog?’

‘Ik kijk!’ riep ze en ze loste die belofte in door haar blik strak op de boom met het touw gericht te houden. Zo zag ze hoe Lucas op de steile oever een nog langere aanloop wist te nemen dan zijn broertje, waarna hij met nog meer kracht en snelheid aan het touw over het water zwierde. Op het hoogste punt liet hij los en wild zwaaiend met zijn armen en benen landde hij met veel gespetter in het water. Toen hij hoestend bovenkwam, keek hij naar zijn moeder. ‘En?’

‘Prachtig’, zei ze lachend. ‘Je kan zo naar de Olympische Spelen.’

Lucas grinnikte bij het compliment en zwom daarna met snelle slagen naar de kant, waar hij omhoogklom en wachtte tot hij opnieuw het touw kon grijpen. Zijn broertje zwierde intussen boven het water en plonsde erin.

‘Ik ga even terug naar de kant, jongens’, zei Tessa. ‘Zie ik jullie zo?’

‘Waar is Koen?’ vroeg Lucas.

‘Bij de caravan.’

‘Wat eten we?’

‘Hamburgers van de skottelbraai.’ Koen was verzot op barbecueën, maar dat was hier in deze tijd van het jaar niet toegestaan. Daarom had hij zijn toevlucht gezocht tot een andere manier van buitenkoken.

‘Mag ik daarna nog zwemmen?’

Tessa glimlachte om het vaste repertoire aan vragen van haar zoon. ‘Jullie mogen na het eten nog wel even in de rivier zwemmen. En vanavond is er ook nog een poolparty.’

‘Cool’, vond Lucas.

‘Wat is een poolparty?’ vroeg Justus.

‘Een feestje in het zwembad’, legde Tessa uit. ‘Het zwembad gaat speciaal daarvoor om acht uur weer open en er komt een dj, zag ik.’

‘Cool’, zei Lucas opnieuw en daarna nam hij een aanloopje om nog maar eens een duik in het water te nemen. Tessa keek nog even toe en daarna zwom ze met haar armen nog steeds op het luchtbed naar het kleine strandje dat op de andere oever van de rivier lag. Of eigenlijk was ‘strand’ iets te veel gezegd, het was meer een strook zand waar enkele stoeltjes op pasten. De meeste badgasten zochten hun heil op het grote stuk gras dat aan het zand grensde.

Met het luchtbed zwom Tessa zo ver mogelijk naar de kant om het lopen over de soms gladde en soms juist puntige stenen op de rivierbodem te vermijden – het

was misschien toch beter om haar waterschoenen aan te trekken. Maar die lagen nu een meter of tien verderop naast haar opvouwbare strandstoel. Met moeite kwam ze uit het water en ze liet zich op haar handdoek op de stoel zakken. Ze glimlachte om het vrolijke gegil van haar jongens toen die keer op keer van het touw in het water sprongen. De rivier was zeker vijftig meter breed, maar ze kon de jongens nog goed zien. Iets waar ze blij om was, want ook al had Justus een paar maanden geleden zijn B-diploma gehaald, ze verloor hem liever nog niet uit het oog bij het zwemmen. Zeker niet in een rivier als de Ardèche, die nu ogenschijnlijk kalm was, maar die ongezien toch een stevige stroming kon hebben. Justus mocht zichzelf met zijn zeven jaar en dat diploma een hele bink vinden, met zijn totale gebrek aan vet en dus gewicht stelde hij in het water maar weinig voor. Maar toen ze had voorgesteld om hem voor de zekerheid nog een zwemvest aan te doen, had hij haar aangekeken met ogen die van ongeloof bijna uit hun kassen rolden. ‘Ik ben geen baby meer’, was zijn stellige commentaar geweest. En dat klopte natuurlijk, maar loslaten was nu eenmaal niet een van Tessa’s sterkste kanten. Ze was niet zozeer bang voor gevaar en ze wilde Lucas en Justus, die vrijwel alles leuk vonden en geen sport of activiteit uit de weg gingen, opvoeden met een open vizier en een gezonde dosis lef. Maar ze was dan wel weer controlfreak genoeg om alle veiligheidsmaatregelen die er maar te verzinnen waren in acht te nemen

en drie keer te dubbelchecken. Zo had ze voorgesteld om deze week een canyoningexcursie te boeken – iets wat door Lucas en Justus met gejuich was begroet – maar dan had ze wel een uur nodig om van alle aanbieders in de omgeving de recensies te lezen én de keurmerken op de site te checken. Zo'n tocht was op zich helemaal niet gevaarlijk, maar als de helmen niet aan de eisen voldeden en de touwen voor het abseilen te vaak waren gebruikt, werd het natuurlijk een heel ander verhaal.

Ze keek omhoog naar de grijze rots en dacht aan de keren dat ze al had geabseild. Elke keer bezorgde het haar weer een geweldige adrenalinerush als ze boven op een rots stond, die tientallen meters naar beneden keek en zich realiseerde dat ze zo meteen over de rand zou stappen. Het voelde tegennatuurlijk om dat te doen, maar als je eenmaal die afdaling maakte, was de kick geweldig. Ze wist vrij zeker dat canyoning hetzelfde effect zou hebben, misschien nog wel wat sterker omdat er ook zwemmen in sterke stroming en tijgeren door grotten in of net naast de rivier bij betrokken was. Wat dat betrof waren Koen en zij de perfecte combinatie voor canyoning. Als gymdocent vond zij het klimmen, afdalen en zwemmen geweldig, als aardrijkskundelocent hield hij natuurlijk van die prachtige rotsen en grotten die zo duidelijk de sporen van miljoenen jaren lieten zien. Hij kon er ook geweldig over vertellen. Toen ze de snelweg hadden verlaten en het Ardèche-gebied

binnenreden, had Koen in de auto al de mooiste verhalen aan de jongens verteld. Vanaf de achterbank hadden Lucas en Justus vervolgens allemaal vragen gesteld en er was er niet een waar Koen geen antwoord op had geweten. ‘Had je je voorbereid?’ had Tessa die avond, toen de jongens al sliepen, aan hem gevraagd.

Zijn antwoord was met een grijns gekomen. ‘Natuurlijk. Ik ken die twee van jou, die laten zich niet afpoeieren met een halfslachtig antwoord.’

‘Dank je wel’, had Tessa gezegd en terwijl ze haar hoofd tegen zijn schouder had gelegd, was haar keel ineens dik geworden. Ze had een traan weggeveegd die langs haar neus naar beneden gleed en toen Koen een kus op haar kruin had gedrukt, was ze nog dichter tegen hem aan gekropen. Zo hadden ze een tijdje gezeten, zonder iets te zeggen. Koen begreep dat hij op zulke momenten haar de ruimte moest bieden voor het verdriet, dat kwam en ging in golven. Golven die in de loop van die drie jaar minder hoog werden en haar ook niet meer, zoals in het begin, omverspoelden, maar die er waarschijnlijk altijd wel zouden zijn. Die er mochten zijn, ook. Dat ze de liefde opnieuw had gevonden met Koen, die ze zonder overdrijven als een lot uit de loterij kon beschouwen, betekende niet dat ze Stan niet meer miste. Het betekende niet dat ze geen pijn meer voelde bij de gedachte dat ze haar man nooit meer zou zien en dat de jongens voor altijd hun vader kwijt waren door zo’n zinloze, laffe en onbegrijpelijke daad. Een daad

waarvoor de schuldige z'n straf was ontlopen en die de boeken in ging als een 'vergismoord', zonder gerechtigheid, zonder reden. Verkeerde tijd, verkeerde plaats. Verkeerde auto, ook. Want dat Stans donkerblauwe Volkswagen Golf nu precies moest lijken op de Golf van het waarschijnlijke doelwit van de schutter, en dat dat doelwit ook nog eens op dezelfde tijd als Stan bij dezelfde sportschool zou gaan sporten, was natuurlijk een samenloop van omstandigheden die je in geen honderd jaar zou kunnen verzinnen. En toch was dat precies hoe het was gelopen, op die fatale dinsdagavond, drie jaar en vier maanden geleden. Toen Stans leven was geëindigd door vier kogels in zijn buik en één recht in zijn hart. Hij had geen schijn van kans gehad. Toen de in allerijl door het sportschoolpersoneel gebelde ambulance was gearriveerd, was Stan al overleden. En was de schutter waarschijnlijk al onderweg naar het buitenland, zo had de politie gezegd. Iets minder dan een kwartier na de moord was op een camera in de buurt zo'n zelfde Volkswagen Golf gezien, in dezelfde kleur. Bij de parkeerplaats van de sportschool had die afgeremd, om na een paar seconden weer hard op te trekken. Het daadwerkelijke doelwit, was de conclusie van de politie. Jammer genoeg waren de kentekenplaten niet te zien op de camerabeelden en was de identiteit van die man nooit duidelijk geworden.

Onduidelijkheden, nooit opgehelderde omstandigheden, sporen die doodliepen – het onderzoeksdossier